

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968096624/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

samlet. Nu lagde de Grene til, og da der ikke var Mangel hverken paa Træknuder eller paa trøsket Ved, saa blev det dem heller ikke vanskeligt at holde Ilden vedlige.

Dette var et stort Held, især for Barlow, der strax lagde sig saa nær ved Ilden, som han uden Fare kunde, hvorefter han snart sov ind. Ogsaa Fulton og Veiviseren fulgte hans Exempel; dog lagde de først saamange og saa store Knuder til Ilden, at denne ikke let, medens de sov, igjen kunde slukkes.

Endnu i Halvsøvn hørte Fulton atter Stemmer af de vilde Dyr; Barlow og Veiviseren mærkede derimod intet dertil. Den næste Morgen vaagnede de alle Tre styrkede af deres Søvn og meente nu, at de nok kunde gaae noget videre.

Men da de stode op, mærkede Fulton pludselig, at den lille Trusty ikke var tilstede. Han saac sig da om til alle Sider og kaldte paa ham. Det varede heller ikke længe, før Trusty kom frem bag nogle Buske med en lille Hareunge, som han uden Tvivl nylig havde fanget og dræbt, og som han holdt i Munden og bragte sin Herre.

»See her!« raabte Fulton, idet han viste den lille Hareunge til sine Kammerater; »den er endnu ganske varm; nu har Trusty rigelig betalt det Stykke Brød, han spiste i Gaar.«

Begge de Andre bleve meget glade ved denne uventede Fangst. Der blev nu strax lagt mere Brændte til Ilden; derefter toge de Indvoldene ud og trak Skindet af det lille Dyr, som de nu stegte og spiste med stor Fornøielse. Den lille Trusty maatte lade sig nøie med Benene, som den med megen Begjerslighed knuste, og med Indvoldene, som den ogsaa

fortæredc, uden at agte paa, om en Hund af en ædel Race burde spise Sligt.

Kort efter begyndte de igjen med fornyet Kraft deres Vandring. Denne Gang lode de Morgensolen til Venstre og gik imod Syd; thi saaledes meente deres Veiviser, at de snarest maatte naae en beboet Egn. Da Solen skinnede klart, saa kunde de heller ikke saa let at tage feil af deres Vei; dog gik det dem ikke bedre end de to forrige Dage, de stødte bestandig paa de samme Hindringer og saae ingen Ende paa Skoven og opdagede ingen spiselig Frugt, hvor de saa kom hen.

De bleve dog ved at gaae ufortrødent, indtil Eftermiddagssolen glimtede gjennem Trærne. Men da tabte Barlow igjen Taalmodigheden. »Det nytter intet,« sagde han, »vi komme aldrig ud af denne uhyre Skov, thi den har ingen Grændser.« Med disse Ord kastede han sig igjen ned paa Jorden.

De to Andre satte sig ned ved hans Side; thi ogsaa de vare trætte og havde næsten opgivet Haabet om Frelse.

»Jeg seer selsomme Skygger, der glide mig forbi,« sagde Barlow. »Trærne udstrække deres lange Arme for at fange mig, og glimtende Øine stirre paa mig igjennem de spraglede Blade; seer I, der brænder en Ild bag Trærne.«

»Det er den dalende Sol, der glimter igjennem Løvet,« sagde Fulton.

»Alle disse Farver ere kun en Sminke paa Dødens Kinder,« vedblev Barlow, »og kan Du ikke høre det? der ere Aander, som hviske mellem Bladene og fortælle, at Alt paa disse Steder er viet til Fordævelse.«